

יוסף חסדי ורחל

1595

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוסף ורחל" [בהשתתפות כולל "חוני המעל"]
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויה ז"ל שנלב"ע ביום ז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מרחשון התשע"ז

האחדות בעם

במקום שתמצא עשרה יהודים ימצאו אחת עשרה דעות.
כל חברה בנויה מפלגים שונים, דעות שונות, מעמדות שונים
ושאיפות נוגדות. אבל חברה נבחרת ביודעה להתלכד בעת
הצורך.

היוכחים, הפרונות והפילוג לא נולדו בעת החדשה.
מסעו של העם במדבר לוהו בויוכחים מרים, חוסר אמון ופיצול,
אבל רק כשהם התעלו מעל הקטנוניות, ממחלוקות היום – יום,
רק כשישראל חנה באותה חניה ידועה נגד ההר כאיש אחד,
"ויהן שם ישראל..." רש"י אומר "כאיש אחד בלב אחד", רק
כשהעם התעשת, בשונה משאר החניות שהיו בתרעומת
ובמחלוקת, רק אז באחדות, היו ראויים לקבל את התורה.

אדם יחיד לא יכול לזכות בתורה, פלג אחד בעם, שיהיה
מבוכה וחשוב ככל שיהיה, לא ראוי לקבל את התורה. לא יחיד
ואף לא קבוצה מסוימת בעם יכולים לקיים את כל התורה. יש
הוראות לכהנים, ויש ללוויים, יש לאשה ויש לגבר, יש לנזיר ויש
למלך, יש לבעלי נכסים ויש לכוהן, לכן, אין אפשרות שהתורה
תיחיה רק של חלק מהעם. לכן, "ויענו כל העם ויחדיו..." כל אשר
דבר ה' נעשה..." אם כולם ענו מראש "נעשה ונשמע", מדוע היה
צריך לכפות עליהם הר כניגות?

הנכונות הנפשית לוותר מוגבלת ביותר, ולכן לעיתים,
כדי להגיע לאחדות יש צורך בויתורים כואבים שלא כל יחיד
נכון לכך ואז צריך לכפות כדי להגיע ללב אחד, לאחדות, לעם
שלם.

בימים אלה מזכירים לנו שגורל אחד לנו. נשיא אירן לא
מבחין בין ימין לשמאל, בין דתי לחילוני או לחרדי, בין אשכנזי
לספרדי. גם הצורך הנאצי ימח שמו הזכיר אפילו למתבוללים
מאין הם באו.

בחברה מתפוררת בשלנו, בקיטוב מחריד בין חרדים
לחילוניים, ההקצנה ואי הנכונות לפשרות יביאו עלינו אסון. הנה
מצד בית המשפט העליון רואים אנו ראשית נסיגה ממדיניות
האימפריאליזם השיפוטי. אין כבר ריצה לכוון ההכרעה
במחלוקות ערכיות המשמעת את החברה הישראלית. יש הבנה
שההכרעה תבוא מהמאבק הפוליטי. המאבק הפוליטי על
דמותה של המדינה צריך להתנהל תוך רצון לפשרה ולא
לפילוג, לשאיפה לחיים של יחד ולא של חיסולים. תורה אחת
קיבלנו, ארץ קטנה לנו ובתוך ים האדם העצום עם קטן, אנחנו
ורק אם נחיה בשיתוף, בהבנה ובאחדות מירבית נגיע לשלווה
ולנחלה.

העלון לע"נ
דודת א"ה פרץ בת אסתר ע"ה שנלב"ע כג' שבט
תשנ"ב.

בת שלום

שבת כ' שבט ה-תשפ"ו

פרשה: יתרו

הפטרה: בשנת מות המלך

הדלקת נרות - 16:57
צאת השבת - 17:50
ר"ת: 18:26

הדלקת נרות בשבת הבאה 17:03

משפטים	יתרו
5:12 <	עמוד השחר: 5:20
5:19 <	זמן טלית: 5:27
6:23 <	זריחה: 6:29
11:54 <	חצות: 11:54
12:22 <	מנחה גדולה: 12:21
17:26 <	שקיעה: 17:19

הוצאת חסדי ורחל

מי האיש החפץ חיים

אדם שיש עליו כמה אלפי מקטריים, בגין
חטאיו, עלולים הם להיות מרובים
מכוונותיו ולחבריו את הכף לחובתו בין
של מעלה ויגמר דינו למיתה. לפיכך, אין
פלא איפוא שהמספר העצום של בעירות
הנגרמות ע"י לשון הרע הוא משמעותי לחיי
האדם.

מאידך, מי שכובש את יצרו ונמנע מלדבר
לשון הרע, נוספת לו בשכר זה מצוה בכל
פעם. בכל יום ויום יכול הוא להוסיף לזכותו
כמה וכמה מצוות שירבו את זכויותיו. לכן,
מאחר שמדובר במספר כה גדול של מצוות,
קל לחבין מדוע המנעות והתאפקות מלדבר
לשון הרע יפה כוחן במיוחד להכריע את הכף
לטובה ולזכות באורח ימים.

העלון לרפואת
מנשה בן דוד וברוריה
מרת אחוה יצנה בת רחל
ולע"נ תמי' ר' שלום בר שמוחה ז"ל
המוות מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"לא ינום ולא ישן שומר ישראל" ב'

ספרות חסדי ורחל

והשיבה לו בקול דממה דקה, היעשה כזאת לשכוב את אשת אדונך, והמשנה העז
פניו עוד חושי מהר להכין את עצמך כמצות ואם תמאני אני אעשה בך כחפצי,
ותתחיל לבכות ותתחנן אליו לבל יחטא לאלוהים ולמלך. ויאמר לה אם תשמעי
לעצתי נשקה רעל למלך וימות וניטול אני ואת את המלוכה, ואז אוסיף לך עוד הוד
והדר ותפארת, ואם תמאני דמך בראשך, והמלכה דוממת ונבהלת בין שתי
הסעיפים, והמשנה מחכה לתשובה, הרב אמר למלך הנה אתה רואה ושומע כל
אלה, וישיב לו כן ידידי לבי בוער בקירבי בראותי את האובת בצער ואנחה כזאת,
אמנם אני מסופק אם דברי הראי כנים ואמתיים? קצתי בחיי, למען לי חיים אם
המשנה יעשה את הנבלה הזאת לאשתי, או אם דמיונות כוזבים אלו, ויאמר הרב
חוש מהר קח את קנה השריפה אשר לי ופגע במשנה פן עד התמהמך יגיע נזק
לאשתך העלובה, תיכף ומיד לקח המלך את קנה השריפה וירה בתוך ההראי
במשנה, ותיכף נגע קנה השריפה בלב המשנה ונפל פיגרו בתוך החדר של המלכה,
והמלכה נבהלה ותפן כה וכה ותרא כי אין איש, ומאין בא קנה השריפה והמית את
המשנה, ומרוב פחד נתעלפה זמן מה, כאשר חזרה הכרתה ותצא החוצה לקרא
לאחד המשרתים כדי לקרא לכומר הגדול שלהם ולהביט באיציטגנות שלו לדעת
בשל מה הרעה הזאת ובאשר בא הכומר וראה את הפגר אמר למלכה תנוח דעתך
מהעניין הזה, אנו נטמון אותו במרתף שבארמון ואף אחד לא ידע מזה ואנו נמציא
עלילה שהיהודים הרגוהו והעלימו את גופתו, זה זמן רב שאני מחפש עלילה ולא
מצאתי, ועכשיו שמח אני על ההמצאה הזאת, ואני אצוה על שני אנשים שייעדו
שראו את המשנה נכנס באחת החצרות של היהודים בדיוק לפני העלמו, והרב
והמלך רואים בראי את כל דברי הכומר שאמר למלכה, והמלך בחכמתו רשם
בפינקסו את תאריך היום והשעה שקרה העניין הזה כדי לדעת אמיתת העניין על
בוריו, והרב אמר למלך אדוני המלך ראת בענין כל המעשה, כי היהודים
האומללים נקיים מעלילת הכומר, ואם כן שא נא עצא להציל את היהודים ועיני לך
תלויות, והמלך ברוב חכמתו השיבו אל תירא ולא תפחד, ובראותי אמיתת
הדברים אדע כי גדולה מדרגתך ממדרגתי, ואדע מה אעשה, ואענידך לראשי
בתפארת וגדולה וכבוד כיאות, כאשר שב המלך אל ביתו ולמחרת נאספו כל רוזני
ושרי המלך והכמרים והעדים ותרעש הארץ לכולם, להגיד למלך את אשר עשו
היהודים למשנה, ויאמרו כולם המלך במשפט יעמיד ארץ אם לגרש או לאבד את
כל היהודים אשר בממלכתו, והמלך ברוב חכמתו קצף על היהודים בחימה גדולה,
עד אשר אמר אם כנים הם דבריכם אז אדע מה אעשה להם, ויאמר עוד המלך
אהובי ועמי, משפט להמית עם רב לא קל הוא, זה צריך לחכות לדון, לקרא
ולהזמין למשפט שופטים נאמנים מכל אומה ולשון, וגם מן היהודים עצמם צריך
שיהיה אחד מיוחד שבהם לעמוד על המשפט, ולדעת אמיתת העניין פן נהיה
לחרפה ולקלון בין הממלכות ולא יאמרו המלך עשה משפט עוול ואבד עם רב על
לא דבר, והמלך תיכף שלח לכל מדינות העולם בקשה לשלוח לו שופטים מנוסים
וישירים כדי לשפוט את היהודים באשמה שמאשימים אותם, ולבא ביום המיועד
למשפט, וגם שלח הזמנה לרב חיים בן עטר ז"ל, לבא ליום הנועד למשפט, מצד
היהודים, ותשקוט הארץ בדבר המלך, וכולם אמרו טוב וכוון הדבר, והיהודים
האומללים אשר בכל עיר ומדינה חגרו שק אנשים ונשים, אשר וכונו כצאן לטבחה
ואין חומל ואין מרחם חוץ מהקב"ה לא ינום ולא ישן שומר ישראל.

העלון לרפואת והצלחת אלעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "חסידי ורחל" תתחן בימים: א – ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול

בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנוים: לקבלת העלון חתום במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

"הדבר הקשה יביאון אל משה"

יתרו אמר הדבר הגדול יביאו אליך והתורה אמרה הדבר הקשה וביאר רבי חיים ברלין שאצל אומות העולם נמדד גודלו של הדיין לפי הסכום שעליו יש משפט, אולם בתורתנו דין פרוטה כדין מאה וכל הבדל הוא לא בגדול קטן. אלא בקשה וקל, ולכן הדבר הקשה יביאון אל משה.

"כי בדבר אשר זדו עליהם"

תרגם אונקלוס בפתגמא די חשביו מצראי למידן ית ישראל, (במה חשבו המצרים לעשות לישראל) מסופר על ר' יצחק ולחין שנסע לצורך השתדלות אצל המלכות ופגש שם באחד השרים ששאלו, כתוב בתורתכם "הללו את ה' כל גויים שבחוהו כל האומים כי גבר עלינו חסדו" וכי בגלל שהקב"ה עושה לכם חסדים ונפלאות צריכים אנו הגויים להללו?

ענה לו ר' יצחק אנו מאמינים באמונה שלימה שכל מה שנגזר עלינו הוא מאת השי"ת אך כמובן הגזירות שאנו יודעים עליהם הם רק אלו שנגזרו עלינו. אך אתם הלא עוסקים יום ולילה ומחדשים גזירות בכל יום – תמיד בפועל ולבסוף מתבטלות גזירות אלו כולם וכל גזירה בגלל סיבה אחרת ורובם שלא כדרך הטבע, ואנו לא יודעים לא על הגזירה ולא על אופן ביטולה אלא רק אתם ולכן הללו את ה' כל גויים שבחוהו כל האומים שאתם רואים את כל הניסים ומשום כך "גבר עלינו חסדו", וכן אצל יתרו מבואר בחז"ל ג' יועצים היו לפרעה יתרו, בלעם, ואיוב, ויתרו ידע מכל מה שגזרו על עם ישראל וראה איך הכל נתבדה ונהפך עליהם וזהו שאומר אונקלוס בפתגמא די חשביו מצראי, למידן ית ישראל, התכניות שחשבו לגבי ישראל שבו אליהם.

"ואתה תזוזה מכל העם אנשי חיל"

ולשם מה צריך אנשי חיל וכי למלחמה יוצאים ? ברם חיל היוצא למלחמה אינו בתנאי הרוחה ואין זמנו פנוי לפנוקים ותענוגים. וכך צריך שדיין יראה שבנוסף לחכמתו וצדקתו שיהיה "איש חייל" שיהיה מוכן לסבול את עול הציבור כמאמר התנא כשור לעול וכחמור למשא ולא ינעול דלתי ביתו בפני בעלי הדין בכל עת.

"אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים"

כתב רבינו הרא"ש ז"ל ב"ארחות חיים": שלימות האמונה בה', היא בידיעה ובהכרה בכך שהוא שליט בעולמו ועושה בו כרצונו. הכרה שהושגה על ידינו ביציאת מצרים וניסיה. ומי שאינו מאמין בניסי יציאת מצרים – ובלקח ההשגחה הפרטית הנלמד מהם, חסר לו באמונת "אנכי ה' אלקיך".

"זכור את יום השבת לקדשו"

פירש רבינו עובדיה ספורנו זצ"ל: "היה תמיד זוכר את יום השבת בששת ימי המעשה, כדי שתוכל לקדשו. הוזהיר, שיסדר האדם עסקיו בימי המעשה באופן שיוכל להסיח דעתו מהם ביום השבת".

"ששת ימים תעבוד, ועשית כל מלאכתך, ויום השביעי שבת לה' אלקיך"

כתב רבינו הרמב"ן ז"ל: כל הששת ימים, אפשר לך שתעבוד את ה' יתברך יחד עם עשית כל מלאכתך, כענין האבות שהיו עובדים את ה' יתברך עם עבודת המקנה ושאר עניינים האפניים. אבל יום השביעי שבת כולו יהיה לה' אלקיך, לא תעשה בו מלאכה כלל.

חברת חרות

דיני שהייה בצליה ובאפיה ובקלי הבישול
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

הקדמה לדינים המבוארים בסימן רנג

א. לעיל בהלכה ברורה (סימן רנג סעיף יט והלאה) נתבאר, שתבשיל שהיה חי סמוך לכניסת השבת, דהיינו שעדיין לא התחיל להתבשל, או שנתן בתוכו סמוך לכניסת השבת חתיכה חיה שלא נתבשלה כלל, התירו חכמים להשהותו על גבי אש גלויה, או על גבי כירה או תנור שאינם גרופים וקטומים, והיינו אף לפוסקים הלכה כחכמים שכל שלא נתבשל כל צרכו, או שנתבשל כל צרכו והוא מצטמק ויפה לו אסור להשהותו על גבי כירה שאינה גרופה וקטומה, ומשום שכל שהוא תבשיל שלא נתבשל כלל, או שנתן בתוכו חתיכה חיה שלא נתבשלה כלל, בלאו הכי אינו יכול להתבשל במהרה, והרי הוא מסיח דעתו ממנו ולא יבוא לחתות בגחלים כדי למהר בישולו.

אולם ישנם כמה דברים שחישו בהם חכמים לשמא יחתה בגחלים, ואסרו להשהותם סמוך לכניסת השבת אפילו כשהם חיים ולא התחילו להתבשל באותה שעה, וכגון לגבי צליית בשר על האש, וכן לגבי אפיית בצק בתנור, וכן לגבי שהיית מיני מאכל ומשקה המתבשלים במהרה, כגון כמה מיני קטניות, וכן מים, ופעמים שיש לחוש בדברים הנ"ל לאיסור שהייה יותר מאשר בשהיית מאכל בבישול רגיל בקדרה, וישנם בזה כמה פרטי דינים, וכמו שיבואר להלן.

דיני שהייה בצליית בשר בתנור ועל האש

ב. בכמה אופנים אסרו חכמים להניח בשר בערב שבת סמוך לכניסת השבת על מנת לצלותו. ותחלה יש להבהיר שכל הדינים המפורטים להלן לענין הנחת בשר בתנור סמוך לכניסת השבת על מנת לצלותו, נאמרו לענין תנור שהיה מצוי בזמנם, שיש בו גחלים, ובזמננו שייכים דינים אלו בתנורים שצולים בהם על ידי גחלים, או בתנורים שיש בהם גופי חימום גלויים המתחממים באמצעות חשמל או גז, והבשר נמצא בשיפוד או על גבי רשת ברזל, ואינו בתוך כלי, (ולענין בשר צלי הנמצא בתוך כלי, ראה להלן סעיף ח'). ובכל מה שנבאר להלן לענין בשר הנוגע בגחלים, הוא הדין כשהבשר נוגע באש עצמה.

"יתרו והמטה"

יתרו היה בעבר כהן מדין. כהן מדין משמע איש עשיר וחשוב מאוד הגדול באנשי מדין היה.

אותו יתרו היה בעבר ראש החרטומים של מצרים, יועצו של פרעה.

לאחר שדיבר עם פרעה למען בני ישראל כעס עליו פרעה ויתרו נאלץ לברוח ממצרים למדין.

לפני שברח לקח איתו יתרו את משהו של יוסף, אותו מצא בארמונו של פרעה, מונח ביחד עם כל חפציו של יוסף. כשהגיע יתרו אל ביתו הניח בו את המטה ושם היה שנים רבות, עד שיום אחד לקח אותו והוציאו לגינתו, שם תקע אותו באדמה, ולנגד עיניו הנדהמות הפך המטה לעץ פורח ולעקר – לא ניתן. כל בחורי המקום ניסו לעקור את העץ ולא עלה בידם עד שבא משה והוא שעקר את העץ במהרה.

כך שוכנע יתרו שמה הוא איש גדול ונתן לו את צפורה בתו לאשה.